

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בג"א אונם יפולים להפנתו עוז, ורוצים שפשיח
יבוא "ענשיו" כל חיזשבנות" לא אינפת להם

ראר סמוד 7

ערב שבת קודש פ' ויקהל-פקודי
ח"י תהא שנת נפלאות טובה

למח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

- און -

*) להעיר שהק"י א"צ לפרש טעם כמה השינויים במכנסים
 (בעיקר בפ" חצוה) - לאחרני שכבר פירש (ס"פ יחרו) פעולה ענין
 המכנסים, שמה מובן בנוגע לכאן"א מ"ממלכת כהנים וגוי
 קדוש"עו, עאכו"כ לאנשים והזמן דכהנים כמש ובימי מילואים

בכהונתם (וככהקש"ש) - דלא חצאו (כל הזמן) מפתח אוה"מ)
 ופשיטא שיש לרס מכנסים ולובשים אותם. אלא שצריך להחליפם,
 והחדוש - ב"י, (ולאודך גיטא -) רק ממתנים ועד ירכימו
 (כיון שנצטוו לפני זה בכהונתה - והת' רואה כהונה בכל יום,
 שהוא בגד א"ר כו'.)

אזרחי ישראל
 שיש להם זכויות
 והוא כפי השלש
 חמשה עשר
 חוקים שיש להם
 וזוהי חובתם
 וזוהי חובת
 ישראל

תוכן העניינים

- 3 על כל יהודי להתקשר אל הדי... / משחת ש"פ ויקהל ה'תשי"א
- דבר מלכות / קטעים נבחרים בענייני גאולה ומשיח
- 6 זעק הרמב"ם לכל יהודי: אתה יכול להכריע את העולם! / פניני גאולה / קטעים נבחרים בענייני משיח וגאולה
- 11 היכן נמצא ה"אורח מועד" / פתגמים קצרים בענייני משיח וגאולה
- 12 שפת הדיפלומטים / שחרות בענייני שלימות הארץ
- 14 ביאור בפד"ש"י / פוסקים ראשון / צילום מהתהגה דש"פ פקודי ה'תשמ"א

מערכת "יחי המלך"

באר"ב: 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל: (718) 778-6670
 באה"ק: שביב האמונה 9 קודית שמואל, ח'יפה טלפקס: (04)840-3153
<http://www.moshach.net/blind>
 כתובתו באינטרנט: "היילי בית דוד"
 יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "חייילי בית דוד"
 ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

על כל יהודי לדתקשר אל הרבי

ע"י ההתקשרות לרבי, שהוא משה בשלימותו שבדורנו, איזי הוא מקשר את הסתים שבנשמה עם הסתים דקוב"ה ■ כאשר מקיימים תורה ומצוות לכד ללא התקשרות לרבי, אפשר אננם להגיע לדרגות הכי נעלות בקדושה, אבל חסרה ההתקשרות של עצם הנשמה עם עצמות ומחות א"ס ב"ה ■ כשם שזה ברוחניות – שההתקשרות לעצם הנשמה היא רק ע"י הרבי, היות והוא המשה שבדור, כך גם בגשמיות, שהמשכת היות עצמי יכולה להיות רק ע"י הרבי המשה שבדור ■ משיחת ש"פ ויקהל פ' שקלים, מבד"ה א"ש ה'תש"י – בלתי מוגה בתרגום הפשי ללה"ק – נערך ע"י יועד שיחות קודש"

.. בדגת הוחדה שבנפש הרי כל מתקשר גליא דישראל בגליא דקוב"ה, ישראל שוים הם, והמשכת הוחדה וסתים דישראל מתקשר בסתים דתורה שבנפש – ודוגמתו בגמיויות – וע"ז מתקשר סתים דישראל בסתים המשכת הוחדה עצמי – הוא דקיא ע"י דקוב"ה.
משה, כי הרי הוא ממשיך את עצם הנשמה, וכן בכל דור – אתפטרותו דמשה בכל דור.
אתא בהר"י ה"לת קשריזי אונן מתקשראן דא ברא, קוב"ה אוריינתא וישראל, וכל חד דרגא על דרגא סתים וגליא, ומבואר בחסידות³ שגליא דישראל מתקשר בגליא דתורה וע"ז

(1) חז"ל עג, א. ואילך.
(2) דאה סו"ס תרל"ז ע' כה בשה"ג, ה"ש"ת ע' 61 בתענית ליק ארמו"ר שליט"א, ד"ה פתח ר"ש ואלך (סה"ס מליקס ח"ג ע' קנז תשל"פ פ"ג ואלך (סה"ס מליקס ח"ג ע' קנז תשל"פ פ"ג ואלך.
(3) דאה לקו"ת ויקרא ה, ג. ונבנים מנ, א. אגרות-קודש ארמו"ר מהר"ר ח"ג ס"ע תקנף

בילאור בפרש"י

לפנינו צילום מהגהת כ"ק ארמו"ר מלך המשיח שליט"א על הגרה בשיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשמ"א (נדפס בשיתות קודש תשמ"א ח"ב ע' 573)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

להעיר שרש"י א"צ לפרש טעם כמה השינוים שבמחובים בנוגע למכנסים (בפ' תצוה וכו') – לאחרי שכבר פירש (ס"פ יתרו) ענין המכנסים, שמזה מוכן בנוגע לכא"א מ"ממלכת כהנים וגוי קדוש", עאכ"כ לאנשים והזמן דכהנים ממ"ש ובימי מילואים בכהונתם (וכבהמהשך – דלא תצאו (כל הזמן) מפתח אור"ט) שלפ"ש"י זה משמע דהנכנס לקודש (אפילו למזבח שבחצר) עובר בלאו דלא תגלה, אפילו באם לבוש מתנות וכו'.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...
יש לך את כל המיכות לתת הקרשה ב"יחי המלך", עם מתנה מקורית, עם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עי"ז תעשה עוד צעד ב"דרך הישרה" להביא את בייאת והתגלות משיח צדקנו תיכף ומיד ממש התקשר כהקדמ לפלפול:

כארה"ב: 778-6670 (718) כארה"ק: 3153-840-04
ותמוזי הקרשה למועד שרצית. מחירים נוחים!

בעל-הבית האמיתי – טוען הוא שמאחד ונמצאים במלות, צריכים להגן כפי שדילפולמט מנתנה. שזוהו הפך להמת מים ושיגים, כי על המעשה כמו-שהוא (מה הוא) שלשם כך צריכים להתלמד מים ושיגים, כי על המעשה כמו-שהוא (מה הוא) רוצה למסור ומה אינו רוצה למסור וכו') הרי לא צריכים להתלמד, אלא דילפולמט! היא: למסור את מצב הדברים לא כמות-שהם, ויתירה מזה, למסור את הדברים לא כמות שהם באופן שלא יתפסו אותו על שום שקד, ושלא יזרקו אותו מתמדדנות על כך שהוא אומר הפך המציאות, ושזה יהיה בפרומט נאה. ולאחמ"כ כשיצטרכו להתחרט הוא יוכל לעקם ולומר שלא את זה אמר, ולא הוא זה שכתב כן, ולא הוא הוא התכוון וכו' – שע"ז צריכים לימוד ארוך. ולפעמים אפילו לימוד ארוך לא מועיל, כי לפעמים קורה 'ישראל' ונפלט לו דבר-אמת. שזה ממש דבר "המבהיל את הרעיון": שמדברים ומדברים באופן 'דילפולמט' ופתאום נפלט לו דבר-אמת – דבר כזה לא היה לעולמים! נמצאים הרי במסיבה מוכובת של 'דילפולמטים' ופתאום הוא אומר אמת – האם נשמע פעם דבר כזה?! אך כאמר, "שיגאות מי יבין" – ולפעמים קורה שאפשר לטעות...

אבל בפועל ראו את המציאות שכאשר היתה להם טעות ב'הלכות דילפולמט' – ראו מיד את התוצאות מזה: שכאשר קלטו (הפך שכמד) שאוברים זאת במילים קשות (והעיקר הוא לא כ"כ התקיפות, אלא זה שאמר זאת בטעות), אזי "כן יקום" – הפסיקו לדבר על-כך והורידו את הנושא מסדר היום!

וכפי שראו בפועל: ה' ענין שפחדו מלהעלותו על דל שפתם, אמנם לאור שהיהודים אמרו בפשטות ובתקיפות ובסגנון שאין מה לדבר על כך – שירושלים נשארת ביד היהודים, ונשארת "עיר-הבירה", ונשארת ירושלים השלימה, ושיהודה ושומרון ישארו לנצח אצל היהודים – הורידו את-זה מסדר-היום (בריוק להפך ממה שהיה לפני כמה חודשים)!

שזה פעל עכ"פ לשיעה, כי אחר-כך החל שוב הלחץ על-כך, אבל בנתיים הם כ"כ התפעלו מזה שאמרו זאת בכזו תקיפות וכו' – שהפך שכמד הפסיק מיד לדבר על-כך.

ושללאורה אמנם כיצד קרה שי'נכשלו' באמירת האמת בגלוי (שהרי אצלם זה נקרא כישלון)!
עכ"פ, העיקר הוא שרואים ש"פלא פחד היהודים עליהם" – הפסיקו לדבר על-כך (הנם שעל דברים אחרים מדברים ולוחצים וכו').

מה שיכולים ללמוד מכך (ולא צריכים לטובב את האגודל ולעשות מזה "דילפולמטיה", אלא אפשר ללמוד פשוטים של דברים): שישמועיים שאחוזים כן בתוקף ר"בן יקום", והרי מכיון שמוכרחים (ארה"ב) ליייר חתום, אך שזה יהי' ומה שזה יהי', כי אין כל נפקא-מינה להם מה יהיה כתוב שם, לכן כשרואים שלא יוכלו להשיג – הם יסכימו על זה.

(תרגום תפשי משחת מוצאי שי"פ וק"פ, מבר"ה יוס' ה'תשמ"ט – בלתי מתרגם)

שאפתטותה דמשה בכל דרא,
מווייהו⁸, ישנו הפרש בין אברהם כפי שהוא באצילות לגבי אבי שהוא בבי"ע,⁹ משה"כ משה משה לא פסיק טעמא במוייהו, אותו משה שבאצילות הוא בדיוק אותו משה שבבי"ע, שלכן יכול משה להמשיך את האמונה בעצמות ומהות א"ס ב"ה בפנימיות.

ולכן על כל יהודי לידע שצריכים להיות מקושרים לרבי, כיון שהוא המשה בשלימותו ("דער גאנצער משה") שבדורנו, והוא מקשר את הסתים שבשמה, את עצם הנשמה, עם סתים דתורה – עם פנימיות התורה שהרביים גילו, ועי"ז עם סתים

הגם שהלשון הוא "אתפשטותא" – רק התפשטות, אבל

האמת היא שכיין ומדובר אודות אחד שהוא "עצמי", אזי "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס כולו"

דקוב"ה.
כאשר מקיימים תורה ומצוות לבד ללא התקשרות לרב, וללא פנימיות התורה שנתגלחה עי"ה הרביים, אפשר אמנם להגיע לדוגות הכי נעלות בקדושה, אבל חסרה ההתקשרות של עצם הנשמה עם עצמות ומחית א"ס ב"ה, אבל כאשר מקושרים למשה וי"ה ה"ה נמשכת ומתגלית עי"ה ומתה א"ס ב"ה נמשכת ומתגלית עי"ה משה דוקא, שהגם שהאמונה באה בירושה מאברהם אבינו, שלכן בני ישראל נקראים "מאמינים" בני מאמינים¹⁰, ומכל מקום צריכה להיות ההמשכה עי"ה משה דוקא.

1) וי"ה כי תשא תה"ל עטר"ת (סו"ת עטר"ת)
2) עכ"פ, והעצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס כולו.
3) ס"ע (ערה), ו"ה תה"ל תה"ל (ס"ת תה"ל עי קיב).
4) תה"ל עי (ס"ת) תה"ל תה"ל עי (ס"ת תה"ל עי קיב).
5) תה"ל עי (ס"ת) תה"ל עי (ס"ת תה"ל עי קיב).
6) דאה תה"ל עי.
7) תה"ל עי (ס"ת) תה"ל עי (ס"ת תה"ל עי קיב).
8) תה"ל עי (ס"ת) תה"ל עי (ס"ת תה"ל עי קיב).
9) תה"ל עי (ס"ת) תה"ל עי (ס"ת תה"ל עי קיב).
10) תה"ל עי (ס"ת) תה"ל עי (ס"ת תה"ל עי קיב).

שבדור ממשיך את החיות עצמי.
 אודות ההתקשרות לרבי, אזי גם
 בליבר על זה ישרה תועלת – "ונשלמה
 פרץ שפתיו".

שהקב"ה יעזור שלא נצטרך לחגוג
 ל"ונשלמה" פריס שפתינו¹³, והרבי
 של"סי"א¹⁴ וילכנו לקדאת משרת.
 הרבי סיפר פעם¹⁵, שחסיד אחד
 בחזרתו מהתנועות פגש אותו שוטר
 ושאל: "קטאָ אַרדאַט?" – המליח
 "אַרדאַט" בריוטית פירושה חולץ,
 ו"קטאָ אַרדאַט" פירושו: מי חולץ –
 ענה לו החסיד: "ביטול אידאָט" –
 ביטול חולץ!

וכסם שזה ברותיות –
 שההתקשרות דעצם הנשמה היא רק
 ע"י הרבי, היות והוא המשה שבדור, כך
 גם בגמתי, שהמשכת חיות עצמי
 יכולה להיות רק ע"י רבי המשה
 שבדור¹⁶;

בנוגע להתפשטות החיות, אזי אם
 חל בה אזהה לקול (לא בהעלם החיות,
 אלא בלבול בהתפשטות החיות)¹⁷
 אפשר ללכת לרופא ויתכן שהרופא
 דאמונה של בני בעצמות ומהות א"ס ב"ה נמשכת
 ומתגלית ע"י משה דוקא, הגם שבני מאמנים
 בני מאמנים¹⁸, מ"מ ההמשכה צ"ל ע"י משה דוקא

– החסיד חזר אז מהתנועות,
 ובהתנועות דובר אודות יש מאין
 וביטול, וההתנועות פעלה עליו שלא
 ירגיש את הישות שלו, אלא שהכל
 בטל, וההרגש כל כך חזר בו עד שהוא
 אכן נה"ל כד, ולכן הוא ענה "ביטול
 אידאָט", שביטול חולץ, וגם המור
 "שמע" ש"ביטול חולץ".

יעזור. אבל בנוגע לחיות עצמי הרי אף
 רופא לא יוכל לעזור ומוכרחים ללכת
 לרבי דוקא, כי הרי הוא משה
 "בשלימות" של הדור שהוא יכול
 להמשיך חיות עצמי.

שמה מובן שבנוגע לחיות עצמי
 הרופא הוא כלל אינו בעל-בית. והגם
 שהרופא אומר שפלוגי אינו יכול
 לחיות, אבל בנוגע לחיות עצמי הוא
 בכלל לא בעל-בית, והרבי שהוא המשה

13 חסד המשך חנינו.
 14 ראה גם שיחת שמו"ת ש"ג. בסופה.
 15 ספר השיחות תרצ"ו-הודף הש"ת ע' 251.
 16 ראה גם בשיחת י"ג שבט ש"ג. ס"ח.
 17 בספר אחרים: ואפילו התגלפת שהיא
 בהתפשטות החיות.
 18 חושע ד"ג.

שפת הזידפולמטיים

שקתורה הזי פשוטה שרואים בפשטות (שכבר דובר ע"ז כמה פעמים)
 היא: שהתקרה התלונה שבכל המשא-ומתן (שקל-א-טריא) צ"ל באופן ד"ל לא
 יכרע ולא ישתחוה¹. וכפי שמדכי עשה זאת לא רק בל-אמות של בית-
 המנסת ובית-המדרש, או רק כשהוא נמצא בין יהודים, אלא אפילו כשהוא
 נמצא ב"שער המלך", ואפילו כשהוא נמצא שם, ואפילו כשהוא ידע את
 התביעות של המלך, ובידעו שהמלך אצל המלך אחשורוש שיצוה שאצל כל
 עבדי המלך צ"ל יכרע וישתחוה².

שזורה החוראה ברורה ממה שהי' "בימים הם בזמן הזה" (בחודש אדר):
 מרדכי נעמד באופן ש"לא יכרע ולא ישתחוה", ולא רק זה אלא גם "המידו לו
 את עם מרדכי" – שהיכן שרק נמצא יהודי הוא כופר בע"ז: שהתנהגו ועבדוה
 שהיא זרה ליהודי, הרי לא רק שאינו מתנהג בה, אלא שהוא כופר בכל
 מצאותו!

... וגם זה עדיין לא מספיק: אפי' כאשר אומרים להודי ש"יכרע וישתחוה"
 כי המלך נתן כוז עצה, ועוד שלם עבור זה "עשרת אלפים ככר כסף" (או שרה
 כסף וכ"ב) – עונה ע"ז ההודי שמכיון שהוא יהודי אזי "לא יכרע ולא
 ישתחוה" וכן נוהגים כל "עם מרדכי", כי פעם הי' מרדכי, והוא תרגו סדר
 כזה בגלגל, ולכן מאז יודעים מזה "כל מלכי ארץ" ("המידו לו את עם מרדכי")!
 ... מהמגיים מצד-עצמם לא היו נגרמים כל קשיים, אבל הבעי' נעוצה בכך
 שמכיון ש"יבדו שכחה לו בעולמו", הרי כפי שיש להקב"ה בעולמו "עם חכם
 ונבון", שיש בו מ"ד-אשיכם שבסוכים" עד "חוטב עצד ושואב מימדי", כך נמצא
 לו ביניהם גם "הירא ודך הלבב" שטוענים "אל תתגרה בגוי קטן", על-אחת-
 כמה-יכמה בגוי גדול³.

היכן כאן ה"תתגרה" אף אחד אינו מתגרה, רק מצד ש"כח מעשיו הגדל
 לעמו לתת להם נחלת גוים" – מחזיקים היהודים במה שהקב"ה נתן להם!
 הרי הנך רואה שגם המגיים היו משלמים עם זה – לולי שהיו רואים
 שמתנהגים באופן ש"זנהי בעיניו כחגבים" (ובמילא) וכן היינו בעיניהם" –
 תעמדי עצמך במעמד ש"לא יכרע ולא ישתחוה", ותראה שיהיה "נפל פחד
 וההודים יעלהם" ויהיה "את מרדכי יעל בית המן" (אסתר ח, א).
 אבל הוא הרי "הירא ודך הלבב", ולכן הוא מפרש שפלוגי הוא בטלן, ופלוגי
 לא מבין בעניי פולטיקה, ופלוגי שייך לישבה ולבית-המדרש – להיות בין
 יהודים ולא בין אנשים מתורבתים, הנקראים בשם "דיפלומטים", שמנהיגים
 את העולם כולו.

א-ג-על-פי-שבדיו הפרטיים הוא צועק שיש בעל-הבית לבירה זו, והוא

היכן נמצא ה"אזהל מועד"?

... וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשנמצאים ב"אזהל מועד", "בית ועד למבטקי ה", שבבית-הנבטת ובית-המבדש דר"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו נסקר בתורה עבודה וגמ"ח במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דיגן, ו"קדושה לא זהה ממקומה" – ה"ז מקום מסוגל ביותר להתגלות ד"אזהל מועד" בבית המקדש השלישי, באזהלה האמתית והשלמה.

(משיחת שי"פ וקמח'פקודי ה'תשס"א - בלתי מומה)

משה רבינו שבדורנו, פעל כבר את הענין ד"ויקהל"

משה רבינו שבדורנו, נשיא הדור, פעל כבר את הענין ד"ויקהל" (עמודו הכן כ"ה, – בין אם הוצים בכך ובין אם לאו, ח"ו; הברירה היחידה היא – לבעוט ולקלח ח"ו... או שלא לתקן עכ"פ. אבל מובן וגם פשוט שאף א' לא נבחר בדרך זו, אלא יודאי ישתולל למלא ולהשלים את עבודתו הפרטית, כך שלא יפקדו מקומו ח"ו).

(משיחת שי"פ וקמח'פקודי ה'תשס"א - בלתי מומה)

משיח לא ידע משום קונאים

כאשר יבוא משיח הוא לא ידע משום קונאים, אלא יתבע – אלה פקדי המשכן? תשובה לי על פתק כמה חסידים עשיתי שיהיו חסידים של הרבנו?... על כמה יהודים פעלת שיתבטאו לומר את כל התהלים בשבת מברכלים!...

(תמום הפשי משחת שי"פ פקודי מכה"ח אוד שני ה'תשכ"ז - בלתי מומה)

זוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביחוד לביאת הגאולה

ועוד, והוא העיקר, שזוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביחוד לביאת הגאולה האמתית והשלמה תיפק ומיד ממש!

וממילא נעשה הענין ד"ויקהל משה" בפשטות – שהקה"ה מלקט את כל בני ישראל ע"י משה רבינו בפשטות ש"הוא גואל ראשון גואל אחרון", וע"י בחי" משה רבינו" שישנה בקרב כא"י מישראל, אנשים נשים וטף, עד שמתם כולם נעשה ה"קהל גדול ושוב הנה".

(משיחת אור ליום ונס"ק, כ"ד אדר ראשון ה'תשנ"ב - בלתי מומה)

הרמב"ם זועק לכל יהודי: אתה יכול להכריע את העולם!

תרגום הפשי משיחה שגרשמה ע"י "ועד הנחות התלמידי"

... ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה" ואין בנין בית המקדש דוחה שבת וי"ט – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש התידי שאנו מצפיין בווי ופשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים", ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמבואר בפוסקים.

וכמוכן גם מהמגורא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו", וכן כל העולם חציו זכאי כו, עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וז"ל לו ולהם תשועה והצלח" – מהלשון "עולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין, וטריחא – אש"פ ששבת ענינה עונן), עאכ"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעיון!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאור", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התורא"צ מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים (מ'אטערן אידן) ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לזרות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל והראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבודך ועבור כל העולם!;

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו", וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו, עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וז"ל לו וליום תשועה והצלה".

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר החלכות שלו הכוונה היא גם לאשה), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בבנותינו", בין "בבנותינו" ובין "בבנותינו", ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צוררך להשביח אויב ומתנכס" – ביכלתו כל זוג זוג וזוג ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל

העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

והע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כיל השנה כולה" – "לעולם", זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל על"כנה. ולכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זעק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"כ, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("הראפארברענגען") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – בזים או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת שי"פ פפאד, פ' שמקלים היחסדים - בלתי מוגה)

לא איכפת להם שום "חשובנות" מכיון שרוצים "משיח עכשיו"!
כאשר הגישה בכללות העבודה היא באופן דרוך מעשה במחשבה תחלה – אזי בדרגה התחתונה יש לו כבר את הדרגות שלמעלה ממנה, עד לתכלית השליליות.

וכתורת הבעש"ט הידועה שבמקום שמתשבתו של אדם **שם הוא נמצא** – כפי שלמדים זאת ממה שכתוב "שרפים עומדים ממעל לו". וכמבואר באחרונים המקור לדבר גם בגולה זתורה – בדיני עירובין, שכאשר האדם נמצא במקום מסוים והעירוב במקום אחר, אזי מכיון שמתשבתו היא במקום העירוב, הרי זה נחשב ששם הוא נמצא.

וזוהו גם כללות ה"שטורעם" ש"אנו רוצים משיח עכשיו" – מכיון שעי"ז **"שם הוא נמצא"!**

ובפסוק: בני"אנים יכולים להמתין עוד, ורוצים שמשירי יבוא "עשש"י" – לא איכפת להם כל ה"חשובנות" שהיום שבת, ואליתו לא בא מאתמול כו' (ראה עירובין מג, ב), וזאת – לא מפני שאינם יודעים אודות מאמרי חז"ל הנ"ל – **בואי** יודעים זאת, אלא שלא איכפת להם כל "חשובנות" אלו, מכיון שרוצים "משיח עכשיו"!

ועי"ז זכרים בקרוב ממש לביאת משיח צדקנו בפועל ממש, שאז יקויים העידן "קהל גדול ישובו הנה", "בנערינו ובקנינו ובבנותינו".

ומכיון שבמקום שמתשבתו של אדם שם הוא נמצא – מובן, שעוד לפני הגאולה ישנה כבר המציאות ד"קהל גדול", וכמודגש בכתוב שהיות בני ישראל "קהל גדול" הרי זה עוד לפני ש"ישונו הנה" (לפני הגאולה), מכיון שעצם ה**ציאות** מלות והתיבה אל הגאולה היא באופן ד"קהל גדול".

(משיחת שי"פ ויק"פ, פ' החודש החשמתי - בלתי מוגה)

חובה לעשות את הכל גם על הספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות!

והמענה לזה – ע"פ פס"ד הרמב"ם שעי"קיום "מצורה אחת", "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגם לו להם תשועה והצלה", ובמלא, יתכן שדיבור זה גופא רה"מצורה אחת" שעי"ז תבוא הגאולה האמתית והשלילית.

ועוד רג"ז עיקר – ובהקדמה:

אי משום הא (שעצם הדיבור בזה רה"מצורה אחת" שתביא את הגאולה) – יכולים להסתפק במחשבה בלבד, שהרי גם מחשבה טובה היא מצורה כמו דיבור טוב, וא"כ, כוונת הדיבור בזה היא – ש**מא כולי** **האי ואולי** יפעלו הדברים על משהו מהשומעים, שיתחיל לעשות משהו, ויעורר עוד כמה וכו'.

(והוסיף בחיור מר): אניני "תמים" כל כך לחשוב שבפעם הזו יפעלו הדברים את פעולתם... אבל, מכיון שמדובר אודות ענין של **פיקוח-נפש**, הרי, חובה לעשות את הכל גם על הספק וספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות! ולכן, ממשיכים לדבר בזה מתוך עקשנות מר, ש**מא כולי** הוא ואולי יפעלו הדברים את פעולתם.

לכן, ממש יכסים לדבר בזה מתוך עקשנות כו', שמא כולי ואולי יפעלו הדברים את פעולתם

ויה"ר שמהדיבור עי"ד הגאולה, ובפרט ב"עית רצון" שבה מוזגש הענין ד"ר"ח של גאולה" – נזכה תיכף ומיד **למעשה** הגאולה בפועל ממש,

וכאמור, תיכף ומיד, עוד לפני ר"ח ניסן, בעיצומו של יום השבת,

– ובפרט ש"כל מלאכתך עשירי", כולל המלאכה ד"מעשינו ועבודתנו" הפועלת את הגאולה, שגם מלאכה זו "עשירי" –
ובדרך ממלא ירה"י ניסן דשנת תשמ"ז – י"ד"ח של גאולה", עד לגאולה באופן של "ניסי ניסים", כמרומו בב' נוי"צין שבתבת "ניסן",
ולא עוד, אלא שר"ח ניסן גופא יקבע באופן של קידוש החודש עי"י ב"ד הגדול שבירושלים.

ולא"ח יתחילו ההכנות להקדמת הפסח ב"י ניסן – בביתמ"ק השלישי, בירושלים עיר הקודש, בה הקודש ובאצו הקדושה,
כן תהי' לנו – בפועל ממש, למטה מעשרה ספחים, בפסחות ממש.

(משיחת שי"פ ויק"פ פפאד, פ' החודש החשמתי - בלתי מוגה)

חסיד שלי, הווא דוחף אותו ("יער טורקעט אים"), ובאם הוא נרדם אז הוא בא אליו בחלום, וטוען כלפיני: מה עשית היום, אתמול ושלשום, בשביל הפצת המעיינות?

(תרגום חפשי משיחות ש"פ וקז"ח הדתשל"ז - בלתי מתגמל)

לא נגע ולא פגעני?!

.. בכל האמור לעיל - מתעוררת שאלה:

מהי תועלת הדיבור בכל זה - לאחר שכבר דובר בזה פעמים רבות, התועלות לאחר התועדות כו', וללא הזזה כלל, עד כדי כך, שלא נגע ולא פגעני?!

מדברים ללא הרף ע"ד הגאולה - כמפורש בתושב"כ ותושב"פ, ובלשון הרמב"ם "שכל הספים מלאים בדבר זה", ומדגישים ש"כלו כל הקיצין", עד לקץ האחרון שנתמלה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידיעה "לאלתר לגאולה" - וללא כל תועלתו

למרכה הצער והכאב וכו' - הטענה אינה על כך שהפעולה בזה אינה במלוא המרק והחיות, אלא באופן ד"קדריא דבי שותפי", שאינה דומה אופן הפעולה כשישנו שותף נוסף לגבי אופן הפעולה בדב שהוא הבעה"ז היחיד; הטענה היא על העדר הפעולה לגמרי - גם לא באופן של "קדריא דבי שותפי", ואילו לא באופן שיש שותפים רבים, שכל א' מהם נוקף אצבעו, אפילו "אצבע קטנה", שגם עי"ז יכולים להעלות אבן גדולה לירושלים כדי לעלות לרגל באופן ד"לא יראה את פני ה' ריקם" (כסיפור המדרש) - שהרי בנדר"ד גם "אצבע קטנה" לא נקפנו

בענין זה נעשה כאו"א "עניו הכי גדול", באמרו, "מי אני ומה אני", ישנם גדולי ישראל, וכו' וכו', ובמילא, הוא מצדו יכול לשבת במנוחה "תחת גפנו ותחת תאנתו", ולעיסוק במשא ומתן כו', באופן המותר ע"פ התורה.

ולא עוד, אלא שגם כאשר מנגנים וצויעקים כו' עי"ד הגאולה, חז ע"י הדיבור והניגון בפה וחז עי"ז שמטפחין בידיים - אין זה אלא מן השפה ולחוץ, וכבראה, גם מן הידים ולחוץ...

וא"כ, נשאלת השאלה, כאמור, מהי התועלת בכך שמדברים על זה עוד הפעם ועוד הפעם - מלבד ה"תועלת" שיתוספו ל"מדף" עוד כמה דפים ("פיזיזש"ס") מרשימת הדברים, ובהגשה - "דפים", ולא "עמודים", שכן, עניינו של "עמוד" הוא להעמיד את הדבר שעומד על גביו, משא"כ בנדר"ד כו', ופשוט, שאין כוונת הדיבור בשביל ה"תועלת" ד"אני את נפשי הצלתי", בבחינת "א' צדיק אין פעליך"...

כשזה מגיע להפצת המעיינות - לזה אין לו זמן...

ע"ז גם בנוגע ליהודים שהגיעו מערב מסך הברזל (כפי שנוקרא), ישנם מתוככם כאלו שבהיתותם שם הם עסקו בהפצת המעיינות במסירות נפש וכו', לאחמ"כ כשהם הגיעו לארצות הרוחה, היכן שאין מניעות כלל על תורה ומצוות ואפשר לקיים תורה ומצוות בהרחבה, הם כבר לא עוסקים בהפצת המעיינות, כיון שאין להם זמן,

ל"ביזנעס" יש לו זמן, לקריאת עיתון יש לו זמן וכו', אך כשזה מגיע להפצת המעיינות - לזה אין לו זמן, הוא גביר גדול ובשבילו מספיק שהוא יקרא לשני, ושהשני יאמר לשלישי שאריכים לעסוק בהפצת המעיינות... בשבילו זה מספיק, אבל שהוא עצמו יעסוק בהפצת המעיינות - לא לשם כך הוא הגיע הנה.

ישנו השליח של כ"ק מו"י אדמו"ר, שהוא נמצא בתוך כל אחד שהוא חסיד שלי, והוא דוחף אותו, וכאם הוא נרדם אז הוא בא אליו בדלים, וטוען כלפניו: מה עשית היום, אתמול ושלשום, בשביל הפצת המעיינות?

האמת היא שישנו חסידים רבים אשר יודעים היטב את חשיבות הפצת המעיינות, אך הם עסוקים במצוינותם ובמחויבותם, ולכן אינם יכולים להקדיש זמן להפצת המעיינות. ישנם גם חסידים אשר אינם יודעים את חשיבות הפצת המעיינות, ולכן אינם עוסקים בהפצת המעיינות. ישנם גם חסידים אשר אינם רוצים להפצת המעיינות, ולכן אינם עוסקים בהפצת המעיינות.

עליו לדעת, שזה שהביאו אותו לארצות הרוחה, זה לא בשבילו, אלא הכוונה בזה היא - כדי שיתוסף בדירה לו ית' עי"ז שהוא יעשה קל-חומר שאם בהיותו שם הוא קיים את התורה מעונני, הרי עאכ"כ שהוא צריך לקיים את התורה מעושר, במילא עליו לדעת, שהכוונה בזה שהוציאוהו משם היא כדי שהוא יעסוק פה בהפצת המעיינות עוד יותר מכפי שהוא עסק שמה.

וזהו החוראה, שכל דבר שהקפ"ה נותן לו, הכוונה בזה היא לעשות דירה לו ית', וכידוע הסיפור עם חסיד של אדמו"ר הזקן (שנדפס בחתמים), שבאשר הוא הרויח שלא ע"ד הרגיל, הוא ידע בודאות שאין כוונתו אליו, אלא חינף יבוא ה"ממשול" של הרבי, והוא יתן את הכסף ל"ממשול" כדי שהוא יבא זאת לרב"י, כיון שהיות נעשה אצלו ענין בלתי רגיל, אז בודאי שהוא צריך לתת א"ז לרב"י.

שישנו השליח של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהוא נמצא בתוך כל אחד שהוא